

Lectori salutem

Ez a könyv nem a hitvalló keresztényeknek szól elsősorban. Persze ők is olvashatják, de aligha van benne bármi, amit ők ne tudnának már. Inkább olyanoknak írtam, akik érteni akarják, hogy hogyan gondolkodnak a keresztények önmagukról, Istenről, az Igéről. Azt szeretném, ha elérné a szívüket Isten üzenete: őket is megszólítaná és magával vonná az Ige.

Mindenekelőtt arra szeretném rávenni a gyanútlan olvasót, hogy újra kezébe vegye a bibliáját. Nem sokan vannak, akiknek nincs otthon legalább egy bibliájuk. Ezek a bibliák régi családi emlékeként valahogy ott maradtak a könyvespolcokon. De a statisztikák szerint új bibliát is nagy számban adnak el az európai könyvüzletekben, mindenféle nyelven. Milyen titkos, belső sóvárgásról tanúskodnak ezek az otthon meglapuló bibliák? Az ember mindig vágyik a végtelenre, az abszolútra, mégsem akar más istenről hallani, csak arról, amelyet ő maga faraghat ki, a saját maga képére és hasonlatosságára. Így válik az élő Isten utáni sóvárgás bálványok imádásává.

A posztmodern életszemlélet és életmód nemcsak azért jelent halálos veszedelmet, mert mindenki azt tesz, amit akar, hanem azért is, mert az ember saját magát mint istent imádja, és önmaga vágyainak és kívánságainak vallásos buzgalommal engedelmeskedik. Így válik az ember egyszerre önmaga bálványává és rabszolgájává. A bálványaink nem töltik ki a lelkünkben tátongó űrt, csak eltakarják azt. Ezért olyan fáradt a mai kor embere, ez őrlí fel erejét. Ilyen a bálvány természetete: áldozatot kíván.

A könyvben olvasható gondolatok és felvetések nem valamilyen teológiai tézis alátámasztására vagy éppen cáfolatára íródtak. Vitakozásra nincs már idő. Annak reményében vetettem papírra őket, hogy újabb gondolatokat, kérdéseket indítanak el az olvasóban, önreflexióra serkentenek. Ezzel pedig el is kezdődik valami titokza-

tos folyamat az olvasó életében. Valami, amitől pusztulnak a bálványok, és ami talán nem is lesz olyan könnyű, mint gondolnánk, viszont kivezet az önmagunk körül forgolódás labirintusából, és az élő Isten színe elé állít.

Ez a könyv akkor éri el a célját, ha megkeresed a polcodon a bibliádat, és újra kinyitod. Vagy ha eddig is fellapoztad naponta a Szentírást, akkor ezentúl más szemmel olvasod. Nem mint aki már előre tudja, hogy mit fog mondani, hanem mint aki nyitott arra, hogy meglepő módon és személyesen találkozzon Istennel. Hátha olyan üzenet előtt nyitja meg a szívedet Isten Lelke, amely nemcsak *neked*, hanem *rólad* is szól. Mert amíg a bálványok kizárólag önmagukat állítják történeteik középpontjába, addig Isten története rólad is szól. Ha beleolvasol ebbe a könyvbe, meg fogod érteni, mire gondolok.

A második világháború elején egy lengyel kisváros zsinagógáját sietve kiürítették a hívek: igyekeztek biztonságba helyezni, amit csak lehetett, a közelgő megszállás elől. Tudták, hogy a megszállók megállíthatatlanul fel fogják dúlni az imádság házát, sőt utána talán még fel is gyújtják, és semmit nem lehet ez ellen tenni. De azért a rabbi, mielőtt végleg bezárta volna az épület ajtaját, egy darab szénnel hatalmas, jól olvasható betűkkel ezt írta fel a tóratartó szekrény fölé a fehér falra: „GONDOLD MEG, KINEK A SZÍNE ELŐTT ÁLLSZ!”

Amikor kinyitjuk a Bibliát, imádkozunk, önmagunkon gondolkozunk, vagy éppen Igét hirdetünk a szószékről, elengedhetetlenül fontos, hogy tisztában legyünk azzal, milyen felfoghatatlanul hatalmas és szentséges Isten színe előtt állunk. Nemcsak a világ és benne minden létező teremtője Ő, de Ő is irányít mindent. Az is az Isten munkája, ami a szív mélyén történik, amíg az ember az Igét olvas. Lehet, hogy nem azonnal érint meg az Ige, sőt ellenkezést is kiválthat belőled. Olyan az Isten Igéje, mint a vetőmag, amelyből hull a kövek és a tüskék közé is, de a jó termőföldbe is kerül belőle – a Magvető döntése szerint.

Nem lehet a maga teljességében és végérvényesen megérteni az evangélium megtérésre hívó üzenetét, ahogy a hit misztériumát sem. Egy dolog tudható biztosan: nem érdemeljük meg, és ki sem kényszeríthetjük, hogy Isten szóba álljon velünk. Az, hogy az Ige mégis ott van előttünk a Szentírásban, Isten szeretetének és kiáradó kegyelmének a jele. Hogy mikor és miképpen ér utol minket ellenállhatatlanul ez a kegyelem, azt nem tudjuk befolyásolni, nem a mi döntésünktől függ.

A könyvben olvasható igemagyarázatok a hangos gondolkozás, tanakodás jegyében születtek: nem nevezhetők igazán teológiai szövegmagyarázatoknak. És bár megtérésre hívnak, mégsem döntésre akarnak bírni, hanem egyszerűen csak arra, hogy nyíljunk meg Isten Igéjének ellenállhatatlan bája, nyugtalanító szépsége és borzongató komolysága előtt. Az az önfeledt szabadság árad a Szentírás minden sorából, hogy „Te tudod, Uram!”

Gondold meg, kinek a színe előtt állsz!

Visky István

Kelt Nagyváradon, 2020 áprilisában, a karantén idején